

Chương 21

MỘT LÀ TẤT CẢ

Ở thế gian này chỉ có một mà thôi chứ không có hai. Có một mà mình không hay không biết. Nên đâm ra toàn là chuyện phi lý, khiến cho tâm thân mình bất ổn. Rồi liên tục nghĩ thêm và bành trướng cái tư tưởng bông lung, không đâu vào đâu. "**Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn**". Đó là lời Đức Phật nói ra và chứng tỏ rằng. Trên Trời và dưới đất chỉ có một mà thôi thật là đơn giản. Cũng giống như Đức Chúa Ngài có nói. Ở dưới đất mình làm cái gì thì trên Trời cũng sẽ y như thế.

Muốn biết chuyện trên Trời thì hãy truy lùng chuyện thế gian.
Thế gian không biết thì nói chi chuyện trên Trời.

Vậy thì trên Trời và dưới đất chỉ có một, là tại sao?

Chỉ có một thôi mà mình không biết mình không hay. Một đây là một lời nói chân chánh, một hành động chân chánh, một tư tưởng chân chánh, một ý tưởng thanh nhẹ hướng thượng đi lên.

Thì mọi việc sẽ được đều hòa tiến hóa tốt đẹp, không có rườm rà và hoa lá cành. Như còn ngược lại những hành động hướng thượng thì nó sẽ tạo ra sự đố kỵ, tị hiềm, công cao, ngạo mạn, tranh chấp và hơn thua. Hơn thua là u tối là yếu hèn và gây thêm tội cho chúng ta.

Tại sao, tôi nói tranh chấp hơn thua là u tối!

Nhiều người tưởng sự tranh đua, hơn thua tư tưởng và hành động là mức tiến.

Đó là tâm đời. Là u tối.

Còn tâm đạo thì nó có khác.

Mình hơn, mình dư thừa rồi thì mình tranh với người ta làm gì. Còn thiếu thì mới tranh hơn và sợ thua. Có dư, có thừa rồi, khỏi cần tranh. Chỉ có tu thôi là để tiến.

Thế nên một lời nói chân chính, một hành động chân chính, một tư tưởng chân chính sẽ gột rửa tất cả những cái gì uất ức trong tim, gan, tì, phế, thận và bộ óc.

Vì chính, bởi bộ óc hướng hạ, nghĩ chuyện ác lường gạt, tham dâm. Nên cơ thể bất hòa và sanh ra bệnh nan y.

Con người ta vì không chân chánh, nên suốt đời đau khổ triền miên không sao tháo gỡ được nội tâm.

Tại sao, tôi nói như vậy?

Thì thử, đi hỏi một người không chân chánh hay là mình thử sống trong sự dối trá lường gạt đó đi thì mình sẽ hiểu ngay. Câu chơn ngôn này.

Nội cái giấc ngủ mình đã ngủ không yên, thì làm sao mình không bệnh.

Ở đời thì người ta sống để lường gạt lẫn nhau. Nó gạt mình thì mình gạt lại. Mình gạt được cái thẳng kia, bộ mình ngủ yên à. Lâu lâu rồi chợt suy nghĩ và run sợ cái thẳng thua đó, nó sẽ trả thù.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Bây giờ nó bệnh nó yếu nó trả thù chưa được, nhưng mà cái thằng bị thua đó, nó bị nhục. Nó dạy cho con nó, đệ tử nó, binh lính nó trả thù. Cứ tiếp tục thù này cho tới thù kia, đời này cho tới đời kia. Nước này cho tới Nước kia.

Tới chừng nào, con người ta mới dứt hết, nuôi mầm móng trả thù?

Nhơn nhơn tương báo hà thời liễu.

Đó là câu của người xưa thấy cảnh trả thù giữa con người và con người. Mà họ sợ con người không có cảnh thái bình nội tâm, nên người ta thốt ra câu chán chường như thế.

Những người mà sống vô lương tâm. Sau này gần chết, tâm hồn họ rất là khổ sở, gia cang bất ổn. Mà họ không biết hậu quả này do đâu mà có. Họ lại oán trách Trời Phật. Chính mình làm thì mình phải chịu, lúc đó thì mới ăn năn, ăn năn thì đã muộn. Vì bệnh nan y xảy ra.

Còn như một lời chân chánh như Đức Phật đã nói, thì ngàn đời vẫn còn lưu giữ mãi. Muốn thấu hiểu lời của Ngài, chân lý của Ngài thì phải hành theo hạnh đức như Ngài.

Chứ không có lý thuyết, lý thuyết thì người ta cùng tu, người ta biết mình chỉ có lý thuyết suông mà không có thực hành.

Những cái gì mà Phật nói thật là đơn giản, thiết tha và rộng rãi vô biên. Không sao mà thấu triệt, nếu dùng cái tâm phàm là không chơn chánh với chính mình, thì không sao quán xét.

Tâm phàm là cái tâm gì?

Cái tâm phàm là nghi đầu này, rồi nghi đầu kia. Rốt cuộc là chính mình nghi mình. Tự gây lại mâu thuẫn cho chính mình. Cho nội tạng mình bất ổn. Không hiểu rõ mình và cũng không hiểu rõ chân lý của Đức Phật nói gì.

Mọi người ai cũng đi tìm Phật, tìm Thượng Đế. Mà chính họ là Phật mà chính họ cũng là Thượng Đế luôn mà họ không hay.

Cứ cúi đầu váy lạy cái tượng Phật cái hình Chúa. Hỏi cả ngàn năm nay, váy lạy cái hình tượng đó, nó có giúp thêm cái gì không hay chỉ nhìn trơ trơ thôi.

Nhiều người tâm dạ nhẹ, hiểu lầm tôi, nói thẳng như vậy là tôi đá động xúc phạm hình tượng thiêng liêng. Không phải vậy đâu.

Từ lúc bắt đầu viết và tới ngay bây giờ, đầu óc tôi luôn luôn lúc nào cũng tưởng nhớ các Ngài ấy trên đầu và không sao quên được.

Sở dĩ, tôi nói thẳng như vậy là gì tôi muốn giúp các Thầy tìm ra manh mối, đường lối tu hành cho đúng đắn.

Ngày xưa, Đức Phật tu, có nhìn hình tượng nào, để tu không?

Hay là Ngài nhìn vào nội tâm của Ngài để tu. Ngày nay các Thầy tu sai đường lối.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Đừng có mê tưởng hình tượng bề ngoài mà bỏ đi nội tâm của mình. Tâm của mình giống như tâm Phật và tâm Chúa vậy thôi.

**Tôi vừa mới nói, chính anh là Phật và chính anh cũng là Chúa luôn.
Bằng chứng nào, mà nói như thế?**

Phật có nói **"Chúng sanh là Phật và Phật cũng là chúng sanh "**
Và Chúa cũng có nói **" Chúa ở trong ta và trong ta cũng có Chúa "** Muốn chứng minh hai câu này thì mình phải tự tìm đường mà làm giống như Ngài nói.

Như đức tin mình tin rằng có Phật có Chúa. Nếu mình tin Ngài nói đúng. Muốn được chứng minh như Ngài nói thì mình phải tìm con đường tu thân trước, sửa đổi trí não tham dâm, ác trước trước. Rồi mình mới rước được tư tưởng của Ngài vào. Cầu vọng làm sao được, nếu cầu vọng Ngài độ được thì tôi cũng cầu luôn, khỏi tu làm chi cho mệt.

Làm sao mà mình đạt được điển năng của tôi chuyển vào bạn?

Có nghĩa là mình nhắm coi câu chơn ngôn nào tôi thuyết mà mình thích, rồi mình thực **hành y** như vậy, coi có kết quả hay không. Tới chết mình cũng phải giữ vững đức tin là có tôi minh giảng, ngự trong ta và hằng hữu giúp đỡ ta, trong mọi hoàn cảnh.

Sau khi mình thực hiện đức tin của mình thì mình mới hiểu chân lý của tôi truyền và tư tưởng của tôi giải thích. Lời nói này, đi đôi với thực hành mới kết quả. Đừng có dùng giáo lý hay luận thuyết nào mà đã thấu tư tưởng này đâu. Tu Vô Vi là phải thực hành.

Thấu hiểu tư tưởng của tôi giải thích, thì các Ngài ngự trong ta, chứ các Ngài ở đâu xa.

" Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn ".

Hoặc là ở thế gian mình làm cái gì thì trên Trời cũng y như thế.
Chỉ có một mà thôi, con người đại diện cho Trời Phật.

Không có Trời Phật thì làm sao có con người. Thế nên tấm gương của Phật là một tấm gương cho tất cả soi chung. Là phải tu thân như Ngài thôi. Thân mình thì mình phải lo. Có người dẫn đường thì khỏi lo sợ.

MỘT LÀ TẤT CẢ - TẤT CẢ LÀ MỘT

*Một nhà một mái một Cha
Cùng chung nơnh loại cùng hòa thương yêu
Thương yêu chăm sóc dựng bồi
Tình thương sẵn có một nhà giống nhau*

*Là người phải biết thương nhau
Giúp nhau che chở sót chia nỗi buồn
Thấy người hoạn nạn đón đau
Ta đây cũng thấy xót xa như người*

*Tất nhiên cảm hóa lòng người
Trời cao thương xót tấm lòng hiền nơnh*

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Vui sao muôn sự ấm yên
Cho nhơn gian hưởng tình Trời siêu nhiên

Cả muôn ức ức muôn loài
Cùng chung thế giới đại đồng sướng vui
Một là tất cả như nhau
Cùng chung cảnh ngộ cùng nhà quý thương

Kính bái
Lê Thành Lợi